

Dreams and Nightmares

Margaret Harrison

02.12.2023 - 27.01.2024

Margaret Harrison's work focuses on denouncing gender and class inequality through a humorous and unorthodox artistic practice. Through paintings, drawings, textiles and large installations, the artist explores the conditions of domestic labour, rape and domestic sexual abuse, the impact of war on women, fame and celebrity status, and beauty as represented by the cosmetics industry.

Her second solo exhibition at ADN Galeria, *Dreams and Nightmares*, presents the diversity of this artist's production, focusing on the harmful effects of patriarchy on women up to its most serious consequence, femicide. The exhibition invites us to discover the evolution of this pioneering figure of British feminist art, with works from the 1980s to the present day.

The opening will take place on 2nd of December at 12:00 pm, and will be attended by the artist.

Margaret Harrison appeared on the cultural scene of the second wave of British feminism, which emerged as the heir to the birth of trade unionism, the creation of labour rights and the suffragettes. In this period, marked artistically by the triumph of pop, minimalism and conceptual art, she sought an aesthetic of her own that would respond to her political activism. She began a series of drawings with hypersexualised characters in which she made explicit the asymmetry in the representation of men and women, but in the London of the early 1970s her production was so far ahead of its time that it could only be seen as irreverent. So much so that her first solo exhibition was closed down after being declared indecent by the police the day after it opened.

Harrison deliberately subverts traditional gender norms with grotesque characters in images charged with humour, irony and pastiche. This process of subversion would become one of the artist's most effective political-artistic weapons until the forced closure of her first exhibition led her to explore new creative avenues. This is how she began a series of long-term projects, combining painting and archiving, to investigate the working conditions of the working class in rural areas. One of the first sociological investigations she undertook was a study of women's work in a metal box factory, together with the artists Kay Hunt and Mary Kelly, which resulted in *Women and Work: A Document on the Division of Labour in Industry 1973-1975*.

Shortly afterwards she worked on *Homeworkers* (1977), a work collected by the TATE Collection. *Homeworkers* is a multidisciplinary project that documents the exploitation of women at a time when many companies and institutions used subcontracting to create precarious jobs that could be developed in the domestic sphere. To this end, the artist interviewed and photographed women working in factories or in their homes, seeking to understand the difficulties they faced. This exhibition includes a part of this project: the piece called *Homeworkers: Mrs. McGilvrey and the Hands of Law and Experience* (1978-1980), in which we appraise the story of this woman who prepared tax forms at home, a work subcontracted by the British central government and poorly paid.

This research would lead to the immediately subsequent work entitled *The Prostitution Piece* which, in 1980, Lucy Lippard exhibited at the Institute of Contemporary Art in London as part of the exhibition *Issue: Social Strategies by Women Artists*. This group exhibition was iconic because it highlighted feminist art practice informed by social concerns. The large installation *The prostitution piece* denounced the loss of craftsmanship caused by the rise of the factory, and the ensuing crisis that forced many women into prostitution when factories closed and they were left without resources.

Margaret Harrison, *Homeworkers: Mrs. McGilvrey and the Hands of Law and Experience*, 1978-1980.

Shortly afterwards, she began the *Greenham Commons* project, which she developed for more than a decade. This work refers to the women's camp set up at the RAF Greenham Common military base in Berkshire, England, from 1981 to 2000, to demonstrate peacefully against the presence of nuclear missiles. A highlight in the history of this movement was the 1982 protest when more than 30,000 women, including Margaret Harrison, joined together in a human chain around the 15-kilometre perimeter fence of the military base. The large canvas *The sky above Greenham* (1989) and the large metal and mirror installation *Greenham Camp* (1989-2013), which are included in the current exhibition, show how the artist uses everyday objects to manifest her political commitment. A piece of fencing, a shoe or a blouse are, in the artist's hands, elements with which to convey a personal experience and allude to a solidarity movement that has become a source of inspiration for ecofeminism and other activist movements around the world.

Margaret Harrison, *Greenham Camp*, 1989-2013.

A third category in Margaret Harrison's production could be defined by works that integrate portraits of historical figures and fragments of handwritten text. The exhibition includes as an example the work *Radical Literature. Politics and the beauty of words* (2004) in which we see a group of historical figures related to each other. Mary Wollstonecraft, author of *Vindication of the Rights of Woman*, and her husband, the politician and writer William Godwin. Dorothy Wordsworth and her brother William Wordsworth, who would use many of her diaries as inspiration for his poems. Novelist Mary Shelley and her husband, and poet, Percy Shelley. The work investigates the contributions of those women who, in famous partnerships with men, were considered intellectually inferior by public opinion. Harrison thus demystifies numerous myths while pointing out that all of these characters in literary history were involved in the politics of the time.

Dorothy Wordsworth is the subject of another work from the 1980s. Harrison rescues this author who refused to consider herself a writer and whose work was not published until more than 50 years after her death. Artist and writer, both from Cumbria, are united in their intention to use their work to bear witness to the everyday struggles of ordinary people. In this exhibition, Harrison pays tribute to the writer with *Dorothy Wordsworth. Ferns* (1982): a diptych that combines an extract from her diaries with a watercolour drawing of a fern, a plant typical of the Lake District that both lived in.

In the 1990s, the artist returned to her practice of satirical drawing in a series that, with an aesthetic close to that of the underground cartoonist Eric Stanton, presented hypersexualised comic characters alongside icons from art history. An example is *What's that long red limp wrinkly thing you're pulling on?* (2009) in which Lady Deathstrike and Captain America admire Willem de Kooning's *Woman and Bicycle*. By depicting Captain America with large breasts, high heels and garters, the artist not only challenges the male chauvinism implied in the representation of women, but also in the restrictive conceptions of sexual identity and heterosexuality. Her appropriation of the superhero opens up a new avenue for feminist visual criticism, while continuing to challenge gender roles in mainstream culture.

Margaret Harrison, *What's that long red limp wrinkly thing you're pulling on?* 2009.

Finally, the project *Counting Dead Women*, still in development, is presented.

This installation that brings together painting, drawing and collage takes its title from the annual count of women murdered by men in United Kingdom. Harrison wants to demonstrate that femicide is not an isolated or localised incident, and that all too often these murders are committed by husbands and family members of the victims.

The smaller canvases accompanying this large work are from the period 2012- 2016.

Since then, the numbers have continued to rise and rise. The quote on the large canvas that reads "If I'm not in on Friday I may be dead" comes from a casual comment Judith Nibbs made as she left work. Nibbs was beheaded by Dempsey Nibbs, her husband of 30 years.

The journey through these works shows the determination of an artist who for almost 50 years has been using art as a political tool, to highlight and put an end to the interconnectivity of different cultural, social, religious and political institutions that oppress and murder women both in the domestic and professional spheres on a global level.

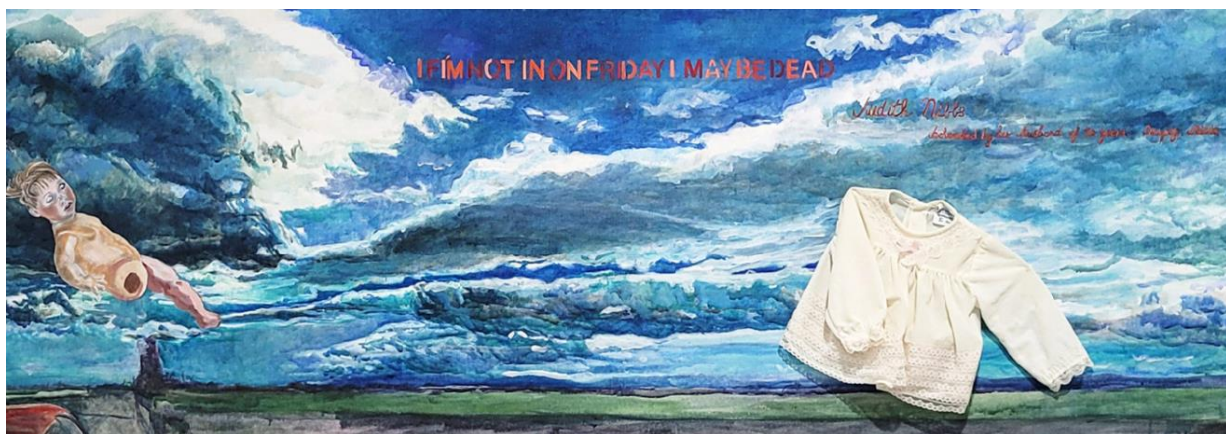
MARGARET HARRISON

Born in 1940 in Wakefield, England, Margaret Harrison studied at Carlisle College of Art (1957-61), the Royal Academy Schools in London (1961-64) and graduated from the Academy of Fine Arts in Perugia, Italy (1965). She was a Research Professor at the Centre for Social and Environmental Art Research at Manchester Metropolitan University. In 1970, she was one of the founders of the first London Women's Liberation Art Group and had her first solo exhibition at Motif Editions in London in 1971.

For more than 50 years, Margaret Harrison has been dedicated to making visible and denouncing the forms of domination and violence exercised against women in both the professional and domestic spheres. Putting her art at the service of feminism, Harrison presents a radical and pioneering discourse that addresses issues of gender and social class, and especially questions the role of the media.

Margaret Harrison currently works between the United States (San Francisco) and England (Carlisle, Cumbria), where she has had solo exhibitions, notably at the New Museum in New York and the Middlesbrough Institute of Modern Art. She has also had major retrospectives at BPS22, Belgium, and FRAC Lorraine, Metz, in 2019. In 2017, the Azkuna Zentroa art centre in Bilbao also dedicated a solo exhibition to her. She has participated in several group exhibitions at international institutions such as the Tate Modern, Tate Britain and the Victoria and Albert Museum in London, MOCA in Los Angeles and the Museu do Chiado in Portugal, among others.

In 2013, she was awarded the Northern Art Prize and her works are part of public collections such as those of the Tate, the Arts Council of Great Britain, Manchester Metropolitan University, the Kunsthaus in Zurich and BPS22, the Museum of Art of the Province of Hainaut in Charleroi.

Dreams and Nightmares

Margaret Harrison

02.12.2023 - 27.01.2024

La obra de Margaret Harrison se centra en la denuncia de la desigualdad de género y clase social a través de una práctica artística desenfadada y heterodoxa. A partir de pinturas, dibujos, textiles y grandes instalaciones, la artista explora las condiciones del trabajo doméstico, la violación y el abuso sexual intrafamiliar, el impacto de la guerra en las mujeres, la fama y el estatus de celebridad, y la belleza tal como la representa la industria cosmética.

Su segunda exposición individual en ADN Galería, *Dreams and Nightmares*, presenta la diversidad en la producción de esta artista centrada en los efectos nocivos del patriarcado en las mujeres hasta su más grave consecuencia, el feminicidio. Así, la exposición invita a descubrir la evolución de esta figura pionera del arte feminista británico, con obras que abarcan desde los años ochenta hasta la actualidad.

La inauguración tendrá lugar el 2 de diciembre a partir de las 12:00, y contará con la presencia de la artista.

Margaret Harrison aparece en la escena cultural de la segunda ola feminista británica, que surgía como heredera del nacimiento del sindicalismo, la creación de los derechos laborales y las sufragistas. En esta época, marcada en lo artístico por el triunfo del pop, el minimalismo y el arte conceptual, ella buscó una estética propia que diese respuesta a su activismo político. Comenzó así una serie de dibujos con personajes hipersexualizados con los que hacía explícita la asimetría en la representación de hombres y mujeres, pero en el Londres de principios de los setenta su producción supone tal adelanto a su época que solo puede ser leída como irreverente. Tanto fue así que su primera exposición individual fue clausurada tras ser declarada indecente por la policía al día siguiente de su inauguración.

Harrison subvierte deliberadamente las tradicionales normas de género con personajes grotescos en imágenes cargadas de sentido del humor, ironía y pastiche. Este proceso de subversión se convertiría en una de las armas político-artísticas más efectivas de la artista hasta que el cierre obligatorio de su primera exposición la llevó a explorar nuevas vías de creación. Es así como empieza una serie de proyectos de larga duración, en los que combina la pintura y el archivo, para investigar las condiciones laborales de la clase obrera en zonas rurales. Una las primeras investigaciones sociológicas que llevó a cabo fue un estudio sobre el trabajo de las mujeres en una fábrica de cajas metálicas, junto a las artistas Kay Hunt y Mary Kelly, que dio lugar a *Women and Work: A Document on the Division of Labour in Industry 1973-1975*.

Poco después trabajó en *Homeworkers* (1977) trabajo coleccionado por la TATE Collection. *Homeworkers* es proyecto multidisciplinario que documenta la explotación de las mujeres en un momento en que muchas empresas e instituciones usaban la subcontratación para crear puestos de trabajo precarios que podían desarrollarse en el ámbito doméstico. Para ello la artista entrevistó y fotografió a mujeres que trabajaban en fábricas o en sus hogares, buscando entender las dificultades que enfrentaban. En esta exposición se incluye una parte de este proyecto: la pieza llamada *Homeworkers: Mrs. McGilvrey and the Hands of Law and Experience* (1978-1980), en el que nos acercamos a la historia de esta mujer que preparaba formularios fiscales en casa, una tarea subcontratada por el gobierno central británico y mal remunerada.

Esta investigación daría lugar a la obra inmediatamente posterior titulada *The prostitution piece* que, en 1980, Lucy Lippard exhibió en el Instituto de Arte Contemporáneo en Londres como parte de la exposición *Issue: Social Strategies by Women Artists*. Esta exposición colectiva fue icónica porque destacaba la práctica artística feminista informada por preocupaciones sociales. La gran instalación *The prostitution piece* denunciaba la pérdida de la artesanía provocada por la aparición de la fábrica, y la consecuente crisis que hizo que muchas mujeres se vieran obligadas a prostituirse cuando la fabricas cerraron y se quedaron sin recursos.

Margaret Harrison, *Homeworkers: Mrs. McGilvrey and the Hands of Law and Experience*, 1978-1980.

Poco después comenzaría el proyecto *Greenham Commons* que desarrolla durante más de una década. Este trabajo hace referencia al campamento de mujeres que se instala en la base militar RAF Greenham Common, en el condado de Berkshire de Inglaterra, desde 1981 hasta el año 2000, para manifestarse pacíficamente contra la presencia de misiles nucleares. En la historia de este movimiento destacó la protesta de 1982 cuando más de 30.000 mujeres, incluyendo a Margaret Harrison, se unieron en una cadena humana que rodeó los 15 kilómetros de la valla perimetral de la base militar. El gran lienzo *The sky above Greenham* (1989) y la gran instalación de metal y espejo *Greenham Camp* (1989-2013), que se incluyen en la exposición actual, muestran cómo la artista recurre a objetos cotidianos para manifestar su compromiso político. Un trozo de valla, un zapato o una blusa, son en manos de la artista elementos con los que transmitir una experiencia personal y aludir a un movimiento de solidaridad que se ha convertido en una fuente de inspiración para el eco-feminismo y otros movimientos activistas en todo el mundo.

Margaret Harrison, *Greenham Camp*, 1989-2013.

Una tercera categoría en la producción de Margaret Harrison podría ser definida a partir de obras que integran retratos de personajes históricos y fragmentos de texto manuscrito. La exposición incluye como ejemplo la obra *Radical Literature. Politics and the beauty of words* (2004) donde vemos a un grupo de personajes históricos relacionados entre sí mismos. Mary Wollstonecraft, autora de *Vindicación de los Derechos de la Mujer*, y su marido el político y escritor William Godwin. Dorothy Wordsworth y su hermano William Wordsworth, quien usaría muchos de los diarios que ella escribió como inspiración para sus poemas. La novelista Mary Shelley y su marido, y poeta, Percy Shelley. La obra investiga las contribuciones de aquellas mujeres que, en famosas parejas con hombres, fueron consideradas intelectualmente inferiores por la opinión pública. Harrison desmitifica así numerosos mitos al mismo tiempo que señala que todos estos personajes de la historia de la literatura estuvieron involucrados en la actividad política de la época.

Dorothy Wordsworth es precisamente el tema central de otro trabajo de los años ochenta. Harrison rescata a esta autora que se negó a considerarse a sí misma escritora y cuya obra no fue publicada hasta más de 50 años después de su muerte. Ambas, artista y escritora, originarias de Cumbria, coinciden en la intención de dar con su trabajo un testimonio de las luchas cotidianas de la gente común. En esta exposición, Harrison rinde homenaje a la escritora con *Dorothy Wordsworth. Ferns* (1982): un díptico que combina un extracto de sus diarios con el dibujo en acuarela de un helecho, planta típica del Distrito de los Lagos que ambas habitaron.

Ya en la década de 1990, la artista retomó su práctica de dibujo satírico en una serie que, con una estética próxima a la del caricaturista underground Eric Stanton, presentaba personajes de cómic hipersexualizados junto a iconos de la historia del arte. Como ejemplo se presenta *What's that long red limp wrinkly thing you're pulling on?* (2009) en el que Lady Deathstrike y el Capitán América admiran *Mujer y Bicicleta* de Willem de Kooning. Al dibujar al Capitán América con grandes pechos, tacones altos y ligas, la artista no solo desafía al machismo implícito en la representación de la mujer, sino también las concepciones restrictivas de la identidad sexual y la heterosexualidad. Su apropiación del superhéroe abre una nueva vía para la crítica visual feminista, al tiempo que continúa desafiando los roles de género en la cultura *mainstream*.

Margaret Harrison, *What's that long red limp wrinkly thing you're pulling on?* 2009.

Finalmente se presenta el proyecto, todavía en desarrollo, *Counting Dead Women*. Esta instalación que reúne pintura, dibujo y collage toma el título del recuento anual de mujeres asesinadas por hombres en Reino Unido. Harrison quiere demostrar así que el feminicidio no es un incidente aislado ni localizado, y que con demasiada frecuencia estos asesinatos son cometidos por maridos y familiares de las víctimas. Los lienzos más pequeños que acompañan esta gran obra son del período 2012-2016. Desde entonces, las cifras han seguido aumentando y aumentando. La cita en el gran lienzo que reza "If I'm not in on Friday I may be dead" proviene de un comentario casual que hizo Judith Nibbs al salir del trabajo. Nibbs fue decapitada por Dempsey Nibbs, su esposo durante 30 años.

El recorrido por estas obras muestra el empeño de una artista que durante casi 50 años usa el arte como herramienta política, para evidenciar y acabar con la interconectividad de diferentes instituciones culturales, sociales, religiosas y políticas que oprimen y asesinan a las mujeres tanto en el ámbito doméstico como en el profesional a nivel global.

MARGARET HARRISON

Nacida en 1940 en Wakefield, Inglaterra, Margaret Harrison estudió en el Carlisle College of Art (1957-61), en la Royal Academy Schools de Londres (1961-64) y se graduó de la Academia de Bellas Artes de Perugia, Italia (1965). Fue Profesora Investigadora en el Centro de Investigación de Arte Social y Ambiental en la Universidad Metropolitana de Manchester. En 1970, fue una de las fundadoras del primer London Women's Liberation Art Group y tuvo su primera exposición individual en Motif Editions en Londres en 1971.

Durante más de 50 años, Margaret Harrison se ha dedicado visibilizar y denunciar las formas de dominación y violencia que se ejercen contra las mujeres tanto en el ámbito profesional como en el doméstico. Poniendo su arte al servicio del feminismo, Harrison presenta un discurso radical y pionero que atiende cuestiones de género y de clase social, y que cuestiona especialmente el rol de los medios de comunicación.

Actualmente, Margaret Harrison trabaja entre USA (San Francisco) e Inglaterra (Carlisle, Cumbria), donde ha tenido exposiciones individuales, especialmente en el New Museum de Nueva York y el Middlesbrough Institute of Modern Art. También ha tenido grandes retrospectivas en BPS22, Bélgica, y FRAC Lorraine, Metz, en 2019. En 2017, el centro de arte Azkuna Zentroa en Bilbao también le dedicó una exposición individual.

Ha participado en varias exposiciones colectivas en instituciones internacionales como el Tate Modern, Tate Britain y el Victoria and Albert Museum en Londres, el MOCA en Los Ángeles y el Museu do Chiado en Portugal, entre otros.

En 2013, fue galardonada con el Northern Art Prize y sus obras forman parte de colecciones públicas como las del Tate, el Arts Council of Great Britain, la Manchester Metropolitan University, el Kunsthaus en Zúrich y el BPS22, el Museo de Arte de la Provincia de Hainaut en Charleroi.

Dreams and Nightmares

Margaret Harrison

02.12.2023 - 27.01.2024

L'obra de Margaret Harrison es centra en la denúncia de la desigualtat de gènere i classe social a través d'una pràctica artística desenfadada i heterodoxa. Mitjançant pintures, dibuixos, tèxtils i grans instal·lacions, l'artista explora les condicions del treball domèstic, la violació i l'abús sexual intrafamiliar, l'impacte de la guerra en les dones, la fama i l'estatus de celebritat, i la bellesa tal com la representa la indústria cosmètica.

La seva segona exposició individual a ADN Galeria, *Dreams and Nightmares*, presenta la diversitat en la producció d'aquesta artista centrada en els efectes nocius del patriarcat en les dones fins a la seva conseqüència més greu, el feminicidi. Així, l'exposició convida a descobrir l'evolució d'aquesta figura pionera de l'art feminista britànic, amb obres que abasten des dels anys vuitanta fins a l'actualitat.

La inauguració tindrà lloc el 2 de desembre a partir de les 12:00, i comptarà amb la presència de l'artista.

Margaret Harrison apareix en l'escena cultural de la segona onada feminista britànica, que sorgeix com a hereva del naixement del sindicalisme, la creació dels drets laborals i les sufragistes. En aquesta època, marcada en l'art pel triomf del pop, el minimalisme i l'art conceptual, ella va buscar una estètica pròpia que donés resposta al seu activisme polític. Va començar així una sèrie de dibuixos amb personatges hipersexualitzats amb els quals feia explícita l'asimetria en la representació d'homes i dones, però en el Londres de principis dels anys setanta, la seva producció va suposar un avanç tan gran per a la seva època que només es podia llegir com a irreverent. Tant va ser així que la seva primera exposició individual va ser clausurada després de ser declarada indecent per la policia el dia següent a la seva inauguració.

Harrison subverteix deliberadament les tradicionals normes de gènere amb personatges grotescos en imatges carregades de sentit de l'humor, ironia i pastitx. Aquest procés de subversió es convertiria en una de les armes polític-artístiques més efectives de l'artista fins que el tancament obligatori de la seva primera exposició la va portar a explorar noves vies de creació. Així és com comença una sèrie de projectes de llarga durada, en els quals combina la pintura i l'arxiu, per investigar les condicions laborals de la classe treballadora en zones rurals. Una de les primeres investigacions sociològiques que va dur a terme va ser un estudi sobre la feina de les dones en una fàbrica de caixes metàl·liques, juntament amb les artistes Kay Hunt i Mary Kelly, que va donar lloc a *Women and Work: A Document on the Division of Labour in Industry 1973-1975*.

Poc després va treballar a *Homeworkers* (1977), una obra col·leccionada per la TATE Collection. *Homeworkers* és un projecte multidisciplinari que documenta l'explotació de les dones en un moment en què moltes empreses i institucions feien servir la subcontractació per crear llocs de treball precaris que es podien desenvolupar en l'àmbit domèstic. Per això, l'artista va entrevistar i fotografiar dones que treballaven a fàbriques o a les seves llars, buscant entendre les dificultats que afrontaven. En aquesta exposició s'inclou una part d'aquest projecte: la peça anomenada *Homeworkers: Mrs. McGilvrey and the Hands of Law and Experience* (1978-1980), en la qual ens acostem a la història d'aquesta dona que preparava formularis fiscals a casa, una tasca subcontractada pel govern central britànic i mal remunerada.

Aquesta investigació donaria lloc a l'obra immediatament posterior titulada *The prostitution piece* que, el 1980, Lucy Lippard va exhibir a l'Institut d'Art Contemporani de Londres com a part de l'exposició *Issue: Social Strategies by Women Artists*. Aquesta exposició col·lectiva va ser icònica perquè destacava la pràctica artística feminista informada per preocupacions socials. La gran instal·lació *The prostitution piece* denunciava la pèrdua de l'artesania provocada per l'aparició de la fàbrica, i la conseqüent crisi que va fer que moltes dones es veiessin obligades a prostituir-se quan les fàbriques van tancar i es van quedar sense recursos.

Margaret Harrison, *Homeworkers: Mrs. McGilvrey and the Hands of Law and Experience*, 1978-1980.

Poc després començaria el projecte *Greenham Commons* que desenvolupa durant més d'una dècada. Aquest treball fa referència al campament de dones que es va instal·lar a la base militar RAF Greenham Common, al comtat de Berkshire d'Anglaterra, des de 1981 fins l'any 2000, per manifestar-se pacíficament contra la presència de míssils nuclears. En la història d'aquest moviment, va destacar la protesta de 1982, quan més de 30.000 dones, incloent-hi Margaret Harrison, es van unir en una cadena humana que va envoltar els 15 quilòmetres de la tanca perimetral de la base militar. El gran llenç *The sky above Greenham* (1989) i la gran instal·lació de metall i mirall *Greenham Camp* (1989-2013), que s'inclouen en l'exposició actual, mostren com l'artista recorre a objectes quotidians per manifestar el seu compromís polític. Un tros de tanca, una sabata o una brusa, són en mans de l'artista elements que transmeten una experiència personal i al·ludeixen a un moviment de solidaritat que s'ha convertit en una font d'inspiració per a l'ecofeminisme i altres moviments activistes arreu del món.

Margaret Harrison, *Greenham Camp*, 1989-2013.

Una tercera categoria en la producció de Margaret Harrison podria ser definida a partir d'obres que integren retrats de personatges històrics i fragments de text manuscrit. L'exposició inclou com a exemple l'obra *Radical Literature. Politics and the beauty of words* (2004) on veiem un grup de personatges històrics relacionats entre si mateixos. Mary Wollstonecraft, autora de *Vindicació dels Drets de la Dona*, i el seu marit, el polític i escriptor William Godwin. Dorothy Wordsworth i el seu germà William Wordsworth, qui faria servir molts dels diaris que ella va escriure com a inspiració per als seus poemes. La novel·lista Mary Shelley i el seu marit, i poeta, Percy Shelley. L'obra investiga les contribucions d'aquelles dones que, en famoses parelles amb homes, van ser considerades intel·lectualment inferiors per l'opinió pública. Harrison desmitifica així nombrosos mites al mateix temps que assenyalava que tots aquests personatges de la història de la literatura estaven involucrats en l'activitat política de l'època.

Dorothy Wordsworth és precisament el tema central d'una altra obra dels anys vuitanta. Harrison rescata aquesta autora que es va negar a considerar-se a sí mateixa escriptora i l'obra de la qual no va ser publicada fins més de 50 anys després de la seva mort. Ambdues, artista i escriptora, originàries de Cumbria, coincideixen en la intenció de donar amb el seu treball un testimoni de les lluites quotidianes de la gent comuna. En aquesta exposició, Harrison ret homenatge a l'escriptora amb *Dorothy Wordsworth. Ferns* (1982): un díptic que combina un extracte dels seus diaris amb el dibuix en aquarel·la d'una falguera, planta típica del Districte dels Lagos que ambdues van habitar.

Ja a la dècada de 1990, l'artista va reprendre la seva pràctica de dibuix satíric en una sèrie que, amb una estètica propera a la del caricaturista underground Eric Stanton, presentava personatges de còmic hipersexualitzats juntament amb icones de la història de l'art. Com a exemple es presenta *What's that long red limp wrinkly thing you're pulling on?* (2009), en el qual Lady Deathstrike i el Capità Amèrica admiren la *Dona i Bicicleta* de Willem de Kooning. En dibuixar al Capità Amèrica amb grans pits, talons alts i llenceria femenina, l'artista no només desafia el masclisme implícit en la representació de la dona, sinó també les concepcions restrictives de la identitat sexual i l'heterosexualitat. La seva apropiació del superheroi obre una nova via per a la crítica visual feminista, al mateix temps que continua desafiant els rols de gènere en la cultura *mainstream*.

Margaret Harrison, *What's that long red limp wrinkly thing you're pulling on?* 2009.

Finalment, es presenta el projecte, encara en desenvolupament, *Counting Dead Women*. Aquesta instal·lació que reuneix pintura, dibuix i collage pren el títol del recompte anual de dones assassinades per homes al Regne Unit. Harrison vol demostrar així que el femicidi no és un incident aïllat ni localitzat, i que massa sovint aquests assassinats són comesos pels marits i familiars de les víctimes. Els llenços més petits que acompanyen aquesta gran obra són del període 2012-2016. Des de llavors, les xifres han continuat augmentant sense parar. La cita en el gran llenç que diu "If I'm not in on Friday I may be dead" prové d'un comentari casual que va fer Judith Nibbs en plegar de la feina. Nibbs va ser decapitada per Dempsey Nibbs, qui havia estat el seu marit durant 30 anys.

El recorregut per aquestes obres mostra la dedicació d'una artista que durant gairebé 50 anys fa servir l'art com a eina política, per evidenciar i posar fi a la interconnexió de diferents institucions culturals, socials, religioses i polítiques que oprimeixen i assassinen les dones tant en l'àmbit domèstic com en el professional a nivell global.

MARGARET HARRISON

Nascuda el 1940 a Wakefield, Anglaterra, Margaret Harrison va estudiar al Carlisle College of Art (1957-61), a la Royal Academy Schools de Londres (1961-64) i es va graduar de l'Acadèmia de Belles Arts de Perugia, Itàlia (1965). Va ser Professora Investigadora al Centre de Recerca d'Art Social i Ambiental a la Universitat Metropolitana de Manchester. El 1970, va ser una de les fundadores del primer London Women's Liberation Art Group i va tenir la seva primera exposició individual a Motif Editions a Londres el 1971.

Durant més de 50 anys, Margaret Harrison s'ha dedicat a visualitzar i denunciar les formes de dominació i violència exercides contra les dones tant en l'àmbit professional com en el domèstic. Posant el seu art al servei del feminisme, Harrison presenta un discurs radical i pioner que aborda qüestions de gènere i de classe social, i qüestiona especialment el paper dels mitjans de comunicació.

Actualment, Margaret Harrison treballa entre els USA (San Francisco) i Anglaterra (Carlisle, Cumbria), on ha tingut exposicions individuals, especialment al New Museum de Nova York i al Middlesbrough Institute of Modern Art. També ha tingut grans retrospectives a BPS22, Bèlgica, i FRAC Lorraine, Metz, el 2019. El 2017, el centre d'art Azkuna Zentroa a Bilbao també li va dedicar una exposició individual. Ha participat en diverses exposicions col·lectives en institucions internacionals com el Tate Modern, Tate Britain i el Victoria and Albert Museum a Londres, el MOCA a Los Angeles i el Museu do Chiado a Portugal, entre d'altres.

El 2013, va rebre el premi Northern Art Prize i les seves obres formen part de col·leccions públiques com les de Tate, l'Arts Council of Great Britain, la Manchester Metropolitan University, el Kunsthaus a Zuric i el BPS22, el Museu d'Art de la Província de Hainaut a Charleroi.